

4 iyul / 2020

Naxçıvana - professor Hüseyn Həşimlinin vəfatı ilə bağlı vida məktubu

Əzizim Hüseyn!

Ölən adama belə müraciət etmirlər. Ona görə bütün qaydaları pozaraq, belə yazıram ki, sən mənim üçün ölməmişən. Ölüm xəbərini eşidib sarsıldım, dost itkisinin, əsl alim vidası, ziyalı yoxluğunun ağrısını yaşadım. Bir il öncə sənin nəcib ziyalılığın, böyük istedadın çoxcəhətli yaradıcılığın, parlaq şəxsiyyətin haqqında məqalə yazmışdım. Axı sən bu fani dünyadan niyə belə tez getdin? Bəlkə adi insanların arasında yaşaya bilmədin? Axı sən hələ yazılmamış əsərlərin vardı...

Hər Bakıya gələndə uşaq kimi utanaraq mənimlə görüşərdin, təzə kitablarını gətirərdin. Yazmaq istədiyini mövzulardan danışardın. Sənin sonet, mənsur şeir, Azərbaycan ədəbiyyatında sentimentalizm, öyrənilməmiş ədəbi mərhələlər və şəxsiyyətlər barəsində yazdıqlarının əksəriyyəti ədəbiyyatşünaslığımızda bir "ilk idi". Sən hamıya məlum yolla getmədin, öz yolunu açdın.

Sənin ölümün bütöv bir ziyalılığın, nəcibliyin, insansevərliyin ölümü idi.

Sən ailəcanlılığın, vətənkeşliyin, həqiqi ziyalılığın simvolu idin. Azərbaycan elminə hansı istedadla daxil olmuşdunsa, eləcə də Azərbaycan torpağına, Azərbaycan tarixinə daxil oldun, bu yeri tutmağa tələsdin.

Ruhun şad olsun! Sən unudulmazlıq qazanmışsan. Böyük şair Səməd Vurğunun misraları ilə əbədiyyətinə layla çalır, vida nəğməsi oxuyuram.

*Ölüm sevinməsin qoy, ömrünü vermir bada
El qədrini canından daha əziz bilənlər
Həzin bir xatirətək qalacaqdır dünyada
Sevərək yaşayanlar, sevilərək ölənlər.*

Sən vətəni, milləti, ailəni candan artıq sevərək yaşadın və onların sevgisi ilə həyatla vidalaşdın. Allah sənə rəhmət eləsin!

Səni heç vaxt unutmayacaq qardaşın

Nizaməddin ŞƏMSİZADƏ